

Sygn. akt I C 635/12

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Karolina Gruszczyńska

Protokolant: Agnieszka Wiewióra - Sterna

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. D. kwotę 11 000 zł (jedenaście tysięcy złotych);

II. dalej idące powództwo oddala;

III. orzeka, że koszty procesu ponosi w całości strona pozwana pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powód P. D. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 11.000 zł oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość.

W uzasadnieniu wskazał, iż w wyniku zderzenia z pojazdem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez A. M., które miało miejsce we W. w dniu 24 sierpnia 2010 r. przy ul. (...), doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa w odcinku szyjnym oraz ogólnych potłuczeń. Na miejscu zdarzenia uczestnicy kolizji sporządzili wspólne oświadczenie, z którego jednoznacznie wynika, że to kierujący pojazdem marki T. (...) jest winny zaistniałej kolizji. Niezwłocznie po wypadku powód został poddany leczeniu zachowawczemu oraz rehabilitacyjnemu. Powód przebywał przez kilka miesięcy na zwolnieniu lekarskim od dnia 24 sierpnia 2010 r. Stale odczuwa bóle kręgosłupa oraz zmaga się z osłabioną chwytnością kończyn. Leczenie powstałych urazów jest czasochłonne i kosztowne, a dalsze rokowania zdrowotne powoda są nieokreślone. Powód wezwał stronę pozwaną do dobrowolnego wypłacenia mu zaliczkowo kwoty 15.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem. Strona pozwana zwróciła koszty w wysokości 125 zł oraz przyznała 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powoda kwota ta jest niewspółmierna do poniesionej przez niego szkody.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 24 sierpnia 2010 r., a także przyznała, że wypłaciła powodowi kwotę 125 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Konsultant medyczny strony pozwanej ustalił stopień uszczerbku na zdrowiu powoda w wysokości 3 %. Wyplacona kwota w ocenie strony powodowej w sposób właściwy spełnia charakter kompensacyjny, a powód jest osobą młodą, którego organizm bardzo szybko i sprawnie regeneruje się i skutki doznanych urazów mogą nie być odczuwalne.

W dalszym toku postępowania strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. D. jadąc samochodem w dniu 24 sierpnia 2010 r. ulicą (...) we W. zatrzymał się przed przejściem dla pieszych i został uderzony z tyłu przez samochód marki T. (...) o nr rej. (...), który prowadził A. M..

Powód w dniu wypadku zgłosił się na pogotowie ratunkowe w związku z doznanymi obrażeniami ciała.

- bezsporne

A. M. był ubezpieczony u strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, polisa nr (...).

W dniu 29 września 2010 r. powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi.

- bezsporne

W wyniku wypadku powód doznał urazu głowy, skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem bólowym szyjnym z rwą barkowo-ramieniową lewostronną oraz urazu odcinka piersiowego kręgosłupa z niewielkim zespołem bólowym okolicy międzyłopatkowej. Powód nosił kołnierz ortopedyczny oraz przebywał na zwolnieniu lekarskim przez około 2 tygodnie. Odczuwał ból pleców, głowy oraz kręgosłupa. Uczęszczał na zabiegi rehabilitacyjne, a także przyjmował środki przeciwbólowe. Z uwagi na utrzymywanie się dolegliwości bólowych w karku i okolicy międzyłopatkowej powód kontynuował leczenie u neurologa i ortopedy.

Całkowity uszczerbek na zdrowiu powoda w wyniku wypadku z dnia 24 sierpnia 2010 r. wyniósł 6 %.

Dowód:

zaświadczenie lekarskie z dnia 22 stycznia 2011 r., k. 17

skierowanie do pracowni rentgenowskiej, k. 18

informacja dla lekarza kierującego z dnia 7 września 2010 r., k. 19

karta informacyjna nr 18/994, k. 20

rachunek z 2 stycznia 2011 r., k. 24

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 20 września 2010 r., k. 25

akta szkodowe, k. 36

opinia biegłych H. A. i M. J. z dnia 24 stycznia 2013 r., k. 70-72

przesłuchanie powoda, k. 52

Pismem z dnia 15 września 2010 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 15.000 zł tytułem zaliczki na poczet kosztów leczenia i zadośćuczynienia.

Dowód:

- pismo z dnia 15 września 2010 r., k. 15-16

Strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 125 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę powstałą wskutek wypadku z dnia 24 sierpnia 2010 r.

- bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne w niniejszej sprawie były zarówno okoliczności kolizji w dniu 24 sierpnia 2010 r., do której doszło z winy sprawcy kierującego pojazdem ubezpieczonym z tytułu OC u strony pozwanej oraz fakt odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę na osobie powoda w związku z ruchem tegoż pojazdu. Spór pomiędzy stronami koncentrował się na kwestii wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia.

Podstawą prawną roszczenia powoda stanowi przepis art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zgodnie z treścią którego z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodą, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność ubezpieczeniowej każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym

(art. 36 ust. 1).

Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń jest więc odpowiedzialnością za ubezpieczającego, ten zaś odpowiada na zasadzie określonej w przepisie art. 436 k.c. – odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek, ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną wypadkiem oznacza zatem obowiązek naprawienia szkody majątkowej wynikłej z wypadku, jak i obowiązek zadośćuczynienia doznanej krzywdy (szkody na osobie).

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., jeśli skutek czynu niedozwolonego doszło do uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, wówczas sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W praktyce spowodowanie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia jest najczęstszą podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę, rozumianą jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo. Należy zauważyć, że brak jest w ustawie Kodeks cywilny zasad określających wysokość zadośćuczynienia. Powoduje to, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności, mających wpływ na rozmiar krzywdy, a w szczególności stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków, prognozy na przyszłość, wiek osoby poszkodowanej a także stopień jego przyczynienia się do powstania lub zwiększenia szkody. Stopień uszczerbku na zdrowiu nie może być przyjmowany jako jedyna przesłanka ustalenia wysokości zadośćuczynienia - nie można przecież pomijać okresu

leczenia, odczuwania dolegliwości fizycznych oraz uczucia krzywdy spowodowanej ułomnością (por. wyrok SN z 10.04.1974 II CR 123/74).

Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie jego wysokość nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – tak fizyczne jak i psychiczne – których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (tak w wyroku SN z dnia 4 lutego 2008r., II KK 349/07, Biuletyn PK 2008/4/7).

Uszkodzenie ciała w rozumieniu przepisu art. 444 § 1 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka. Należy podkreślić, iż brak jest definicji legalnej pojęć „uszkodzenie ciała” i „rozstrój zdrowia”. Powoduje to, że zakres pojęciowy tych wyrażeń musiał zostać ustalony przez orzecznictwo sądowe oraz doktrynę. I tak za uszkodzenie ciała należy przyjąć naruszenie integralności fizycznej człowieka (np. rany, złamania). Naruszenie może dotyczyć nie tylko samej powłoki cielesnej, ale również tkanek oraz narządów wewnętrznych (uszkodzenie organów wewnętrznych). Przez rozstrój zdrowia należy natomiast rozumieć zakłócenia funkcjonowania poszczególnych organów, bez ich widocznego uszkodzenia (np. zatrucia, nerwica, choroba psychiczna – patrz Komentarz do Kodeksu cywilnego, Księga trzecia zobowiązania, tom 1, pod redakcją Gerarda Bieńka). Wymienione skutki muszą być bezpośrednim, a nie pośrednim następstwem zdarzenia sprawczego.

Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powoda jest usprawiedliwione i znajduje oparcie w treści powołanego wcześniej art. 445 § 1 kc. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 24 sierpnia 2010 r. powód doznał uszkodzenia ciała. W ocenie Sądu wypłacona przez stronę pozwaną kwota 4.000 zł z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego nie może być uznana za odpowiednią. Należy zauważyć, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci opinii biegłych sądowych, pozwala na ustalenie, iż całkowity uszczerbek na zdrowiu powoda w wyniku przedmiotowego wypadku wyniósł 6 %. Ustalenie biegłych poprzedziło zbadanie powoda oraz analiza dołączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. Pozwoliło to na jednoznaczne stwierdzenie, iż skutkiem wypadku jest stan po urazie głowy, skręceniu odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem bólowym szyjnym z rwą barkowo-ramieniową lewostronną oraz stan po urazie odcinka piersiowego kręgosłupa z niewielkim zespołem bólowym okolicy międzyłopatkowej.

Sąd ustalając kwotę zadośćuczynienia należnego powodowi miał również na uwadze okres leczenia i rekonwalescencji. Podkreślić trzeba, że powód był hospitalizowany w krótkim okresie czasu od wypadku, w związku z doznanymi obrażeniami ciała. Powód zmuszony był do noszenia kołnierza ortopedycznego oraz nie mógł wykonywać pracy przez okres około 2 tygodni. Odczuwał dyskomfort fizyczny jak i psychiczny, związany z bólem pleców, głowy i kręgosłupa. Nadto, powód uczęszczał na zabiegi rehabilitacyjne oraz zażywał środki przeciwbólowe, które to czynności bez wątpienia wiązały się z utrudnieniem codziennego funkcjonowania oraz wywoływały obawy co do całkowitego powrotu do zdrowia. Z uwagi na wykonywaną przez powoda pracę spędzał on znaczny okres jeżdżąc samochodem, co wiązało się odczuwaniem promiennego bólu pomiędzy łopatkami. Z uwagi na odczuwany ból nie mógł on także chodzić na siłownię. Co więcej, do chwili obecnej powód odczuwa skutki wypadku w postaci zawrotów głowy i bólów kręgosłupa, a także zmaga się z osłabioną chwytnością kończyn. Okoliczności te winny być brane pod uwagę przy ustalaniu kwoty zadośćuczynienia. Z tego też powodu, Sąd uznał, iż adekwatna do doznanej krzywdy przez powoda, jest kwota w łącznej wysokości 15.000 zł. Ponieważ strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia, zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej pozostałej kwoty 11.000 zł.

W ocenie Sądu powód nie wykazał natomiast aby zasadnym było jego żądanie w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku komunikacyjnego jakiemu uległ powód w dniu 24 sierpnia 2010 r. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie przedstawił natomiast dowodów świadczących o tym, że skutki przedmiotowego wypadku mogą się ujawnić w przyszłości. Nie wnioskował również o wydanie w tym przedmiocie opinii przez biegłych. Sporządzona w toku postępowania opinia biegłych nie odnosi się do omawianej kwestii, a powód nie zgłosił do niej żadnych zastrzeżeń. Brak jest więc w ocenie Sądu dowodów, które pozwalałyby na przypisanie stronie pozwanej odpowiedzialności na przyszłość.

Mając na uwadze fakt, iż powód uległ jedynie w zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności na przyszłość strony pozwanej, o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Zgodnie ze wskazanymi przepisami sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania. Sąd może rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Z/:

- 1) odnotować,
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. str. pozwanej,
- 3) kal. 14 dni.